

DO-RE-MI-FA-SOL-LA-SI

Aquella nit a l'hospital em va costar molt adormir-me. Tenia gana. Havia d'estar en dejú perquè l'endemà m'operaven i la panxa em feia soroll. No sé si el Guille, el nen del llit del costat, la sentia, però jo sí perquè tinc molt bona oïda. La Dra. Fernández ens va donar moltes esperances. Ens va dir als meus pares i a mi que amb aquest transplantament segurament hi veuria. És que jo sóc cega, sabeu? Quan tenia pocs mesos de vida em va afectar un virus estrany i vaig perdre la visió, de manera que mai he pogut veure amb els ulls la cara dels meus pares, dels amics o dels profes. Tampoc he vist mai els avis, els veïns, els animals... ni una flor ni un color. Malgrat això us podria dir com són exactament gràcies a les meves mans, als sorolls, les olors, els sentiments i gràcies a la Joana, la meva *senyo* de piano que m'ha ensenyat els colors amb l'escala musical.

Doncs bé, desvetllada com estava vaig anar rebobinant aquell dia:

En llevar-me, el primer que vaig fer després d'esmorzar va ser agafar la Tecla i marxar amb la mare cap a la torre dels avis. La Tecla és la meva gata. Li vaig posar aquest nom perquè sempre que pot es passeja per damunt del meu piano component melodies d'allò més estrofolàries. La Tecla és toveta i de color DO, és a dir blanc. És que ja us he dit que la Joana m'ha ensenyat a veure els colors amb la música, de tal manera que quan m'assec davant del teclat, el DO central és el blanc i a partir d'aquí en veig tota la gamma. Si toco cap a la dreta hi ha l'escala dels aguts amb la clau de Sol, que serien els colors més clars i més vius i baixant cap a l'esquerra hi ha els greus amb la clau de Fa, que serien els colors pàl·lids i els foscos.

Així, doncs, com us deia, vam anar a la torre dels avis als afores del poble. El meu avi fa hort i amb l'àvia crien animals: conills, gallines, pollastres... i un gall escandalós que desperta tothom.

Els avis tenen un gat que es diu Messi perquè li encanta jugar a pilota amb els cabdells de fil de l'àvia. És de color LA en clau de Fa, és a dir, marronet. Amb la Tecla no són gaire amics, però se suporten. Ves quin remei! També tenen un

gos mansoi i bon jan que es diu Tranqui, perquè és super tranquil. Per això està tan gras i té un rogall al pit que se sent d'una hora lluny. L'avi també té una euga, la Famosa. Es veu que de joveneta que fa de figurant al pessebre vivent del poble i un any fins i tot va sortir per la tele i d'aquella feta la va conèixer molta gent, per això l'avi li va posar aquest nom. La Famosa és de color DO sostingut, és a dir d'un gris platejat elegant i senyor. Aquest matí la Tecla i jo l'hem muntat. Ella és la meva amiga i els meus ulls. Jo li parlo a cau d'orella i ella em porta on jo li demano: a l'era, a la font del clinc-clinc, a la torre el Manel o a la granja de l'oncle Camilo. Primer els pares patien i ens acompanyava l'avi portant-la del ramal, però ara ja no. Ella sola ja sap els topans i els pares hi confien. La Famosa és dòcil, senzilla i assenyada i diu l'avi que té més coneixement que alguns rucs de dues potes. Avui hem anat a la granja de l'oncle Camilo. L'oncle té dos canaris al porxo, el Nino i el Bravo. Canten de meravella i quan la Famosa i jo ens atansem refilen d'allò més, com si sabessin que no els puc veure amb els ulls. L'oncle me'ls deixa tocar i jo ressegueixo el seu cos amb els meus ditets experts. El Nino és més menut i té la veu més aguda, al contrari dels seus colors que són un RE i un MI en clau de Fa. En canvi el Bravo té la veu més suau i les plomes d'un SI major en clau de Sol, és a dir d'un groc molt viu. Els dos tenen el capet petit i les potes acabades en tres dits esprimatxats com una forquilla rasposa. Les plomes, però, tenen un tacte suau i agradable. El seu petit cor batega a mil per hora quan els agafo i es va normalitzant a mesura que els acarono i s'adonen que sóc jo. Avui els he fet un petó de comiat a cadascun i els he sentit refilar fins que érem ben lluny. De tornada feia molt fred i la Tecla i jo ens hem ajagut damunt la Famosa per gaudir de la seva escalfor.

De seguida he sentit l'olor de la cassola d'arròs amb conill, l'especialitat de l'àvia. Mentre guardava la Famosa a l'estable m'he adonat que el pare ja havia arribat. L'olor afustada de la seva fragància surava per l'aire i es barrejava amb l'olor fresca de la resina dels pins de l'entrada.

Després de dinar hem fet el pessebre. M'encanta treure les figuretes polsoses de la capsula i reconèixer-les una a una amb els meus dits tafaners. Els vaig donant la benvinguda com si tornessin de nou a casa per Nadal després d'un llarg viatge. L'avi em guia les mans cap al riu de cel-lofana, cap al pou de suro,

el camí de serradures, el pont d'escorça, el portal...fins que cada figureta és al seu lloc. En acabar tirem farina per damunt i tot queda cobert de DO.

A casa fem arbre, en lloc de pessebre. En tornar de la torre l'hem fet. Al nostre arbre hi pengem figures de diferents formes: estrelles, campanes, esferes, rens, ninots... i llums de diferents colors. La Joana ha vingut a acomiadar-se i me'ls ha tocat: MI, RE, FA sostingut, SI bemoll, LA menor, SOL... Ella tocava i jo no podia parar de ballar l'original nadala que componien els colors del meu arbre.

Després hem vingut cap a l'hospital i un cop aquí m'he posat el meu pijama de colors de clau de Sol. Recordeu? Els vius i exerits! Demà després d'operar-me potser els podré conèixer a tots amb els ulls!

Ja han passat uns quants dies d'aquella nit d'insomni i ja m'han tret l'embenat dels ulls. El primer que he vist ha estat la cara de la doctora Fernández. He sabut que era ella perquè li he vist aquella pigueta abultada que li vaig tocar damunt del llavi. Després he conegut els pares, bé, vull dir que els he vist amb els ulls perquè ja els coneixia. La Tecla ha saltat a la meva falda i ha sonat un Do perfecte. Hi havia molt poca llum, però els he vist a tots molt bé. A mi m'he vist en darrer lloc dins d'un objecte que es diu mirall. M'he vist els cabells Do baix, vull dir foscos i els ulls RE menor, vull dir verdosos, però el que en realitat volia era anar a la torre per veure els avis i els meus amics: la Famosa, el Messi, el Tranqui, el Nino i el Bravo.

- Avui és Nadal! – m'han dit tots- I hi ha pessebre vivent.

M'he vestit de DO-RE-MI-FA-SOL i hem sortit de l'hospital.

Tot i que no feia sol jo portava unes ulleres fosques per protegir-me i hem pujat al cotxe dels pares.

El camí se m'ha fet etern, però finalment hem arribat a la plaça del poble on feien el pessebre. M'he tret les ulleres i de seguida he reconegut la Famosa en sentir dins meu un DO sostingut perfectament afinat que m'ha fet estremir. El platejat seria a partir d'ara el meu color preferit! Amb els ulls una mica entelats he reconegut els avis. Aquelles cares que els meus dits hàbils havien resseguit tantes vegades eren al costat del portal i em miraven amb amor i emoció i jo, des de l'altre costat del carrer els he enviat un petó amb les meves mans, aquelles mans tan avesades a acaronar els seus cabells, aquelles mans que

sabien on eren cadascuna de les seves arrugues, la forma dels seus llavis i com era el dibuix de la seva rialla, aquelles mans que ara tenien unes ganes boges d'enllaçar-se amb les seves i caminar plegats entre el DO-RE-MI-FA-SOL-LA-SI de la meva nova vida.

Ah! Abans d'acabar aquest conte us vull dir el meu nom. Em dic Blau, és a dir FA major sostingut. En clau de Sol, és clar!

I conte contat, ja s'ha acabat.